

Et Element Han kand erlange
Retfærdig Hævn af hver i sær,
Ja alle Ting maa tiene GUD,
Naar Han i Brede farer ud.

17.

Den HERre Zebaoth I dyrke
Derfore bør alvorligen,
Hvis Krigs-Hær haver megen
Styrke,

Naar Han mod jer vil sende den;
GUD kand paa tusinde Facon
Dig sætte, som mig Lissabon.

En
Ny Psalme,

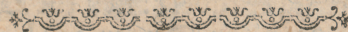
Som forestiller
Skabningens Forundring

over

Skaberens Gødsyn
og Godhed,

Og begynder saaledes:

O Skabere! mægtig og stoor, &c.
Synges med sin egen meget smukke
og angennemme Melodie.

Hertil er føyet

Evende gudelige

Morgen- og Aften-Psalmer,

Hvilke kan synges med den Melodie:

O! GUD skee Lov til evig Tid, &c.

Eller:

GUD Fader udi Himmerig, &c.

Tronhiem, trykt Aar 1765.

1.
Skabere! mægtig og stoor,
Tilbedende øverste Magt!

Du, som med Dit Allmagtes Ord,
Har Altting af Intet frembragt!
Tillad, at et Stov af Din Muld,
Som udaf Forundring er fuld,
Lor kaste sig Skabere! ned for Din Fod,
Alt takke Dig for Du er god!

2.
Din Allmagt har dannet mit Leer,
Det blev ved Dit bydende Bliu!
Din Godhed dog gjorde end meer
I det Du det blevne gav Liv;
Men deri du meest har gjort vel:
Du gav mig en sandsende Siæl,
En Siæl, som i Kraft af Udødelighed,
Dit Bøsen saa nær rorer ved.

3. Din

3.
Din Allmagt den kaldte mig frem,
Din Allmagt til Lyset mig bar,
Din Godhed har sadt mig blant dem
Til hvilke Du Brodet selv skar!
Din Godhed fra da og til nu,
Mig stedse har kommet ihu,
Skuld' jeg da forglemme at Du est mig
god?

Nej! ey mens jeg Liv har og Blod.

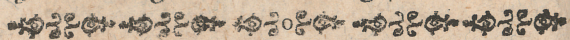
4.
Har Døet saa mangen engang
Maat fælde saa modige Taar',
Udperstet formedelst en Evang
Af Lykkens de haardeste Kaar;
Da jeg udi dette dog veed:
Alt alt til mit Beste er skeed,
Saa jeg endog for det mig selv er imod
Vil takke Dig for Du er god.

5.
Men een Ting, O sødeste GUD!
Som alle Ting har i Gevalt,
Af alting jeg beder mig ud,
Og det er af alle Ting Alt:
Alt om Du mig Lykke bestier,
Jeg glemme ey maa, hvad jeg er,
Alt om du ved Modgang og prøve mig vil,
Da giv og selv Kræfter dertil.

6. Nu

6.
Nu, Skabere! mægtig og stoor,
Tilbedende ævige Magt!
Urtag udi Naade de Ord,
Som ere af Hiertet frembragt!
Og naar jeg ey meere, min GUD!
Din Godhed kan her synge ud,
Tag Sielen da hen op til Englernes Tal,
Hvor ævig den love Dig skal.

En Morgen-Psalme.

I.
Gaa op, min Siæl, nu er det Tiid
At Dagen vil frembryde,
Nu kommer Solens Klarhed hid,
Hvorved du dig kand fryde.
2. Stat op, tag Bonne-Bogen fat,
Og lav dig til at bede,
Prais GUD for denne roelig Nat,
Hav Lov og Tak til reede.
3. Der du laae i din Sove-Sted,
Stod Døden med sin Bue,
Ja Satan selv var ogsaa med
Og vilde dig forkue.
4. Tænk nu min Siæl, tænk paa den
Frygt,
Hvori dit Liv laae fangen,
Hvor

Hvor snart var du da undertrykt,
Og slet til Grunde gangen?
5. Mens HERrens Engle holdte Vagt,
Og drev dem slet tilbage,
Og gav paa dig saa noye Agt,
Ja hindret denne Plage.
6. Bryd derfor ud med listig Klang,
Og lad din Stemme lyde,
Lad aldrig af med Ere-Sang
GUDs høye Navn at pryde.
7. Hold and med Bon, bliv stadig ved
Hans Ere at forfremme,
Saa skal du uden al Fortræd
Din Frelsers Hielp fornemme.
8. Tak være Dig af Hiertens Grund,
O GUD! som mig har sparet
Fra Nød og Død til denne Stund,
Og naadig mig bevaret.
9. Regier i Dag og al min Tiid
Mit Hierte, Sind og Tanker,
Vær Du mit Haab og al Tilliid,
Hvor jeg i Verden vanker.
10. Lad Satan ingen Fremgang faae,
Naar han mig eftertragter,
Lad Verdens Falskhed undergaae
Med hendes flege Jagter.
II. Styr Du mit svage Kiød og Blod,
Som drager mig at synde,
Dpryf

- Oprijs de onde Lasters Rod,
Demp Syndens daarlig Brynde.
12. Det Kald, som jeg betiene skal,
Lad mig med Lyst forrette:
Frie mig fra Uldergang og Fald,
Fra Klammer, Riv og Trette.
13. Lad mig med GUD og Veren saa
Mit daglig Brød opsøge,
At al den Ting maa for sig gaae,
Som kand Din Lov forege.
14. Lad mig i Dyd og Verbarhed
Mit gandske Liv fremdrage:
At jeg kand være vel bereed,
Og altid Dig behage!
15. Og naar jeg da af Dage møt
Bed Døden skal henrykkes,
Og mine Dynelaage slet
Formørket sammentrykkes,
16. Lad da, O Jesu! søde Ven!
Min Siæl til evig Glæde
Fra Jorderig forflortes hen,
I Himlens høye Sæde.

En Aften-Psalme.

I.

Si gaar hver Dag paa Gravens Bred,
Altting vil sig forandre,
Vi har her ingen Blive-Sted,
Vi skal jo engang vandre.

2. See

2. See Tiden driver Tiden hen,
Den Dag som nu forsvinder,
Den kommer aldrig meer igien,
Og ingen Stød her finder.
3. I Dag paa Himlens Firmament,
Da saae man Soelen prale,
Nu er den atter fra os vendt,
Og gangen som i Dvale.
4. Nu triner Aften-Stiernen frem,
Nu søger man om Hvile,
Nu lukker hver sit Huus og Hiem,
Og vil til Sengen ille.
5. See, Herre! see, jeg færdig staaer
Din Godhed at tilbede,
Saavidt min Vland og Kraft formaar,
Vil jeg Din Lov udbrede.
6. Du har beskyttet mig saa vel
I denne Dag af Naade,
Du frelste mig til Liv og Siæl
Fra Fare, Rod og Vaade.
7. Med Synden er jeg hart betrængt,
Til idel Ondskab færdig,
Med onde Lysters Gift befængt,
Som gjør mig slet uværdig.
8. Til al den Naade, som Du mig
Saa tusind-fold har skienket,
Mit Hierte er saa langt fra Dig,
Men hart til Synden lænket.

9. Her: